

Aşk Parıltıları Ve Seni Sevmenin Bencesi

– fatih-canava · 29 Temmuz 2009

And olsun bütün sevenlere ve aşklar olsun bütün sevilenlere ki nice kapılar aşır geldığım gönül kapına sevgiden çelenkler bırakmak, kalbime miras bıraktığın hasretine kandan kınalar vurmak ve gönül âleminde hasbi hal ile yâd etmiş seni sevmek...

Sevmek... Nedir sevmek? Pek çok insan "seviyorum" der fakat bunlar içinden bir kısmı sever, yine maalesef ki sevenler içinden de çok azı gerçek sevgidir... Sevgiye çıkan çok yol vardır bu yüzden sevgi çok karıştırılır. Bazı duygular, sevgiye sadece benzerdir... Ben de ise bu durumun tam tersi, ben sevdiğimi ruhumun odağına yerleştirdiğim için hayatta nereye baksam, ne hissetsem onun sevgisine benziyor. Hayat onun sevgisine benziyor. İnsan sevmeye dursun! Benliğimin eş anlamlı kelimesiymiş seni sevmek...

Zamanın kendinden geçtiği günlerin birinde deniz kıyısında bir ayağım suda diğer ayağım kuru toprakta yürüyordum. Dikkatimi çekti, denizin bittiği yerde toprak, toprağın bittiği yerde deniz vardı. Bir anlığına "sizi böyle ayrı tutan ne, yoksa ben miyim?" diye sordum kendime. Biraz düşününce "hayır" dedim zaten ikiniz aynı şey değil misiniz bedenimde? İçimi soğuttu bu suçluluk duygusu. Önce kumlara uzandım, sıcaktı... Daha sonra denize girdim, daha sıcaktı... Denizden çıkıp üşüyünce anladım; tenime vuran rüzgârın soğuquymuş seni sevmek...

Her gece ay aydınlığı festivalleri düzenlenir gözlerimde, ben yıldızları seyredirim yıldızlar beni. Hep yalnızlığın bir adım komşuluğunda olurum ya da bir kelime. Çıgıllıklar uğurlarken şiirler ağırlarım. Sessizliğin o kahpe ayinsizliğini fersah fersah yakınlaştırır hayalin. Zaman saniyeyi yıllara böler, her lahzada ruhuma bir kırbaç ve her kırbaçta içime bir tutam sevgin kamçılanır... Derken ötede bir sokak lambasına takılır gözlerim. Kırık bir sokak lambasının altındaki loş ışıpta gecenin ürkütücülüğüne sarılmış şiirdir seni sevmek...

Bazen ekmek arası domates, bazen yüzünü güneşe dönmüş titrek bir papatya, bazen yağmur yağınca oluşan toprağın kokusu, bazen de misafir geldiğinde evde oluşan tatlı telaştır seni sevmek...

Bilmem hangi buzullar ülkesinin soğuşunda buz tutmuşken gurbetler yorgunu bedenim bilinmeyen bir yerin bilinmeyen bir vadisinde bilinmeyen bir çiçeği eline tutuşturmanın umuduyla ısınıyorum. Yaşamak, hiç tadılmamış gözyaşlarını sevda kurnalarına hapsedip, ufuklarda ufukları görerek yaşamak, bir ömür tüketip bir ölümün arifesinde hepi topu bir fincan sabırmış seni sevmek...

Körlüğü hiç yaşamadım çok şükür, kendimi bildim bileli görüyorum. Kâh güneş kâh florasınlar eşlik ediyor gözlerime. Görüntüsüzlüğün dilinden anlamasam da karanlığı çok iyi bilirim. Hele mışıl mışıl bir

uykudan uyanıp ışıl ışıl bir umudu kucaklayacakken zamansız gelen ayrılıkların anafollarını, insanın boğazında düğümlenen suskunluğu bilirim."Alt tarafı bir hayal/bir hayat kırıklığıydı" diyemezsiniz yazık olur, elektrikler kesilince ansızın çöken karanlıkmiş seni sevmek...

Gözlerin diyeceğim, rengini nerden almış bilemem, kıyamam gözlerinin parlayışına. Ellerin diyeceğim kuğular kıskanır bir daha konuşmazlar benimle. Saçların diyeceğim binlerce mecusıyla yangınlar doğururken nispet yapardı cehennemlere. En hâsılı ben ruhun diyeyim. Kendini bir melek olduğuna inandıracak denli tatlı olduğu ruhuna dokunduğumda "meleklerle inanmak" mış seni sevmek...

"Seni seviyorum" da "çok" gizli zarfını yakalamakmiş seni sevmek...